

ÜLLE RAND

LILLELINE
LUULEAED

2021 Pärnu

Kaanel kasutatud peegel: Ornament Vectors by Vecteezy

Toimetaja: Irene Õmblus

Kaante kujundaja ja küljendaja: Vallo Hallik

© Kõik õigused kaitstud

Teose sisu eest vastutab autor

ISBN: 978-9916-668-06-1

Trükk: MJ Konsult

Kirjastus Hea Tegu
www.fil.ee

Pühendusega emale

*Meri korjab randa
mälestusi*

1974.–1988. a

Pikal öisel teel

Tähistaeva vete keskel
seisab kuldne kuu
selles pühas vaikuses
ei liiguta end ükski puu
loodus magab
loodus magab öises vaikuses
ah need ööd
kui muredele käega lööd
siis oled vaba nagu lind
ja mitte keegi ei häiri sind
su ümber puud lilled rohi
kas siin astuda
südaööl tohib
sa seisad vaikselt
kuulad pisut
miski sind endasse kisub
miks seisad veel
miks magama sa ei lähe
kõik su ümber
on suikunud unne
kuid sa seisad
kaua veel
ja viibid ikka
sellel pikal öisel teel

Istuda rannas ja vaadata,
kuidas päikese punane kera
aegamööda merre vajub.
Tunda südames midagi head,
unustada see,
mis sind ümbritseb,
ja minna kaasa
nende punaste kiirtega.

Kes teab,
kust leida seda,
mida otsime,
kui me veel ei teagi,
mida leida tahame?

Ma tahtsin joonistada
oma unenägu.
Ma tahtsin joonistada
oma väikesi
ja suuri unistusi,
kuid pliiats
mu käes murdus.

Meri
korjab randa
mälestusi,
kuid ainult ühel kivil
on meie jäljed.
Meri
on täis armastust.
Puudutan peoga vett.
Ma ei saa seda võtta
oma pihku,
nagu ei saanud
hoida oma armastust.

Miks aeg nii tühi?

Ajavool on aja kättemaks,
elukool kui elult ettemaks.
Aega pettes kähku lõpeb jaks.
Elult kõike võttes peamine, kas seks?

Kuid aeg on tühi,
kui päevad endale kõik loodud.
Ei mõtteid minult pühi,
neid oleks nagu juurde toodud.

Jah, aeg on tühi elus,
kui elu elatud vaid meis.
Õnn on lihtsas lapseelus –
aeg, sa peatu korraks, seis!

Too minulegi lihtne õnn,
vii kaasuv mure, vaev ja valu.
Üks väike beebipõnn –
ja tühjas ajas jälle elu.

Õnne algus

Külm veebruar on ees,
kuid kevad haarab mind.
Kõik leegitseb mu sees
ja nõuab ainult sind.

Sa tule, kustuta ka valgus,
jääb vaid õrnus, meeletus.
Millal algas õnne algus?
Koidiku õrn teretus.

Oota lõikust, eluandja!

Keset külma talve
tundsime kevadesooja
ja põletasime teineteist.

Puudutades peoga maad,
et tunda mulla kutset,
mis igatseb kanda seemet.

Sinu puudutus
oli väga hell,
ja ta avanes,
et võtta vastu elu.

Väike tüdruk
avastab maailma
algusest.
Tissi otsas on
elu keskpunkt,
mille ümber
pöörleb öö ja päev.

Kord pööraselt
kui talvetormi tuisk
minust pääses
välja elujanu.

Ei peatunud ma,
nii kindel oli usk,
et sinult õnnehetki
ma ei anu.